

ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจกับความสำเร็จ ของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก

The Causal Relationship of Management Functions and Business Functions of Small Business Entrepreneurial Success

วัลลี พุทโสม^{1*}

Wanlee Putsom

บทคัดย่อ

หน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของธุรกิจ แต่จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ายังขาดงานวิจัยเชิงประจักษ์ที่ยืนยันอิทธิพลของหน้าที่งานด้านการจัดการ และหน้าที่งานทางธุรกิจกับความสำเร็จของธุรกิจอย่างชัดเจน ดังนั้นงานวิจัยเรื่องนี้จึงมีวัตถุประสงค์ เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างกรอบแนวคิดของการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของอิทธิพลเชิงสาเหตุ รวมถึงอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมของหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการขนาดเล็ก จำนวน 242 คน สถิติที่ใช้ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์องค์ประกอบ เชิงยืนยัน และการทดสอบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ผลการวิจัยพบว่ากรอบแนวคิดการวิจัยและข้อมูล เชิงประจักษ์มีความสอดคล้องกลมกลืนกันตามเงื่อนไข (p -value = .29, χ^2/df = 1.12, GFI = .97, AGFI = .95, RMSEA = .02, NFI = .98, IFI = 1.00, CFI = 1.00) ข้อค้นพบปรากฏว่าหน้าที่ด้านการจัดการ มีอิทธิพลทางตรงต่อหน้าที่งานทางธุรกิจ และหน้าที่งานทางธุรกิจมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของธุรกิจ ส่วนหน้าที่ด้านการจัดการไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของธุรกิจ แต่พบว่าหน้าที่งานด้านการจัดการ มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการโดยผ่านหน้าที่งานทางธุรกิจ งานวิจัยนี้ได้ให้ข้อเสนอแนะ และงานวิจัยในอนาคตสำหรับผู้สนใจ

คำสำคัญ: หน้าที่งานด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ ความสำเร็จของธุรกิจ ผู้ประกอบการขนาดเล็ก

¹ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยนานาชาติเอเชีย-แปซิฟิก

*Corresponding Author e-mail: wanlee@apiu.edu

Abstract

Management functions and business function are skills that are critical to the success of business. The review of literature, however, shows that there is still a lack of empirical research that clearly confirms the influence of management functions and business function on the success of the business. Therefore, the objective of this research is to examine the consistency between the conceptual framework of the research and the empirical data of causal influences, including both direct and indirect influence of management functions and business functions and the success of small business entrepreneurs. The questionnaire was used to collect data from 242 small business leaders. The statistics used were frequency, percentage, mean, standard deviation, and testing for causal relationship. The results showed that the conceptual framework and empirical data were conditionally harmonious (p -value = .29, Chi-square/df = 1.12, GFI = .97, AGFI = .95, RMSEA = .02, NFI = .98, IFI = 1.00, CFI = 1.00). The findings show that management functions have a direct influence on business functions, and the business functions have a direct influence on the success of the business. Management functions have no direct influence on business success. However, it was found that management functions indirectly influence the success of entrepreneurs through business functions. This research provides suggestions and future research for those interested.

Keywords: Management Function Business Function Business Success Small Business Entrepreneur

บทนำ

หน้าที่ด้านการจัดการของผู้บริหารองค์การมีความสำคัญอย่างมากต่อความสำเร็จขององค์การ เกิดจากการประยุกต์ใช้งานอย่างสอดคล้องเหมาะสมระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการและการปรับเปลี่ยนวิธีการดำเนินงานให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันที่เกิดขึ้น (Kor & Mesko, 2013) หน้าที่ด้านการจัดการเกิดจากการบูรณาการอย่างกว้างขวางระหว่างทักษะด้านเทคนิค มนุษย์ และความคิด (Fuentes et al., 2020) รวมถึงเทคโนโลยีเพื่อนำไปสู่การเกิดความคิดสร้างสรรค์ (Koziot-Nadolna, 2020) เกิดจากการบูรณาการ การใช้ทรัพยากรขององค์การ และความสามารถหลักขององค์การ (Seddighi & Mathew, 2020) นอกจากนี้หน้าที่ด้านการจัดการช่วยให้องค์การบรรลุผลกำไรและเกิดข้อได้เปรียบทางการแข่งขัน (Maury, 2018) และ Kor & Mesko (2013) กล่าวถึงมุมมองทางทฤษฎีเกี่ยวกับหน้าที่ด้านการจัดการว่ามีส่วนช่วยให้บริษัทเกิดรูปแบบการดำเนินงานที่เป็นรูปธรรม มีความโดดเด่น มีขั้นตอน และหน้าที่ด้านการจัดการมีอิทธิพลต่อการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติและยังมีส่วนช่วยค้นหาทางเลือกใหม่ๆ สำหรับการเติบโตและการคิดค้นนวัตกรรม จากการวิจัยที่ผ่านมาพบหลักฐานเชิงประจักษ์ที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการและผลการดำเนินงานขององค์การ (Kearney et al., 2014) โดยงานวิจัยครั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อตรวจสอบและยืนยันหน้าที่ด้านการจัดการว่ายังคงมีอิทธิพลและสัมพันธ์กับความสำเร็จขององค์การหรือแตกต่างไปจากอดีตที่ผ่านมาเนื่องสถานการณ์และสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน

นอกจากหน้าที่ด้านการจัดการที่มีอิทธิพลและสัมพันธ์กับความสำเร็จขององค์การแล้ว Ojo (2016) ยังพบว่าผู้ประกอบการต้องมีความสามารถที่หลากหลายและเหมาะสมเพื่อนำไปใช้ในการบูรณาการร่วมกับ

ทักษะอื่นๆ เพื่อให้ตนเองเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ เช่น ทักษะทางเทคนิค ทักษะด้านหน้าที่งานทางธุรกิจ ทักษะการจัดการทางการเงิน ทักษะการสร้างแรงบันดาลใจให้แก่ตนเอง และทักษะการตลาด ทักษะเหล่านี้ช่วยสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนและเพิ่มโอกาสการจ้างงานของธุรกิจ การพัฒนาความสามารถของผู้ประกอบการครอบคลุมถึงหน้าที่ด้านการจัดการและทักษะด้านหน้าที่งานทางธุรกิจ และงานที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่งานทางธุรกิจ ได้แก่ การตลาด การบัญชี การเงิน และการปฏิบัติการ (Williams, 2015) จากการวิจัยเชิงประจักษ์พบว่าผลการดำเนินงานของธุรกิจขนาดเล็ก (มีพนักงานตั้งแต่ 1 – 9 คน) มีความสัมพันธ์กับหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจ โดยผลการดำเนินงานเกิดจากการประเมินองค์ประกอบ 3 ประการที่แตกต่างกัน คือ นวัตกรรม การส่งออก และการวัดผลผลิตภาพ (Henley & Song, 2018) และหน้าที่งานด้านการจัดการของผู้บริหารมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ธุรกิจและความสามารถในการทำกำไร (López-Cabarcos et al., 2015) นอกจากนี้ยังพบว่าการวัดผลหน้าที่ด้านการจัดการโดยผ่านหน้าที่งานทางธุรกิจจะนำไปสู่ความสำเร็จขององค์กร โดยหน้าที่ด้านการจัดการส่งผลทำให้เกิดความสามารถทางปัญญา และความสามารถในการจัดการทุนมนุษย์และสังคม (Quintana-García et al., 2013) ดังนั้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่กล่าวมาเป็นผลการศึกษาที่เกิดขึ้นในอดีต แต่เนื่องจากสภาพแวดล้อมภายนอกและสถานการณ์ต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลงจึงเกิดคำถามว่าหน้าที่งานด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจยังคงมีอิทธิพลและสัมพันธ์กับความสำเร็จแก่องค์กรหรือไม่ งานวิจัยนี้จึงเป็นการตรวจสอบเพื่อยืนยันคำถามนี้

แม้ว่าจะมีการศึกษาเกี่ยวกับหน้าที่ด้านการจัดการที่ส่งผลต่อหน้าที่งานทางธุรกิจองค์การดังที่กล่าวมาแล้ว แต่คำถามการวิจัยจำนวนมากยังคงต้องได้รับการค้นหาคำตอบอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ กลไก หรือเงื่อนไขที่เกิดขึ้น (Helfat & Martin, 2015) ดังนั้นจากการทบทวนวรรณกรรมทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการ (ตัวแปรย่อย คือ การรับรู้เกี่ยวกับหน้าที่งานด้านการวางแผน การจัดองค์การ การอำนวยความสะดวก และการควบคุม) และหน้าที่งานทางธุรกิจ (ตัวแปรย่อย ได้แก่ การรับรู้ถึงหน้าที่งานทางธุรกิจด้านการตลาด การเงิน/การบัญชี ทรัพยากรมนุษย์ และการผลิต/การปฏิบัติการ) กับความสำเร็จของธุรกิจ (ตัวแปรย่อย คือ กำไรจากการดำเนินงาน การเติบโตของกิจการ และความพึงพอใจของผู้ประกอบการ) ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการบรรลุความสำเร็จในการจัดการธุรกิจ ดังนั้นเหตุผลในการวิจัยครั้งนี้ คือ เพื่อตรวจสอบผลการวิจัยว่ามีความสอดคล้องกับงานวิจัยในอดีต เพื่อยืนยันความสัมพันธ์ของตัวแปร และนำข้อค้นพบจากงานวิจัยที่ได้ไปพัฒนาความสามารถของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กให้เกิดความรู้แบบองค์รวมและพัฒนาศักยภาพด้านการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กในสถานการณ์ปัจจุบันให้มีประสิทธิภาพและเกิดความยั่งยืนแก่ธุรกิจขนาดเล็ก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างรูปแบบเชิงสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก
2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก
3. เพื่อพัฒนารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก

สมมติฐานการวิจัย

1. กรอบแนวคิดความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของหน้าที่ด้านการจัดการ และหน้าที่งานทางธุรกิจมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. หน้าที่ด้านการจัดการมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก
3. หน้าที่ด้านการจัดการมีอิทธิพลทางตรงต่อหน้าที่งานทางธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก
4. หน้าที่งานทางธุรกิจมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก
5. หน้าที่ด้านการจัดการมีอิทธิพลทางอ้อมโดยส่งผ่านหน้าที่งานทางธุรกิจต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก

ประโยชน์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีประโยชน์ คือ ทำให้ทราบระดับความสำคัญของหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ทำให้ทราบถึงความสอดคล้องระหว่างกรอบแนวคิดของการวิจัยและข้อมูลเชิงประจักษ์ของหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและเชื่อมโยงไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินงาน และทำให้เข้าใจรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก และนำผลวิจัยไปใช้พัฒนาและบูรณาการความรู้ตามหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจอย่างครบถ้วน และบูรณาการร่วมกับหน้าที่งานอื่นๆ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จของธุรกิจ รวมถึงสามารถนำผลวิจัยไปพัฒนาแผนส่งเสริมความรู้และความสามารถให้แก่ผู้ประกอบการขนาดเล็ก เป็นการมุ่งเน้นการพัฒนาความรู้แบบองค์รวมทั้งหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ

บททวนวรรณกรรม

หน้าที่ด้านการจัดการ (Management Functions)

หน้าที่ด้านการจัดการ (Management Functions) หมายถึง หน้าที่งานที่ผู้บริหารจะต้องปฏิบัติเพื่อให้องค์การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ประกอบด้วยหน้าที่งานต่างๆ (Phornlaphatrachakorn, 2017) แนวคิดการจัดการในอดีตได้ระบุหน้าที่ของผู้บริหารหรือนักบริหารไว้หลากหลาย เช่น Fayol (1916) ระบุแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเชิงบริหารได้จัดประเภทของหน้าที่งานของผู้บริหาร คือ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การสั่งการ (Directing) การประสานงาน (Coordinating) และการควบคุม (Controlling) ส่วน Koontz & O'Donnell (1976) ได้สรุปหน้าที่ด้านการจัดการไว้ 5 ประการ คือ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การจัดคนเข้าทำงาน (Staffing) การสั่งการ (Directing) และการควบคุม (Controlling) โดยผู้บริหารองค์การหรือผู้ประกอบการธุรกิจจะนำหน้าที่งานด้านการจัดการไปประยุกต์ใช้เพื่อขับเคลื่อนธุรกิจให้สามารถผลิตสินค้าหรือบริการที่มีคุณภาพ (Kapur, 2018) ผ่านกระบวนการจัดการที่มีความซับซ้อนและเป็นพื้นฐานของการดำเนินงานที่นำไปสู่ความยั่งยืนของธุรกิจในระยะยาว สาเหตุหลักที่ช่วยให้ธุรกิจประสบความสำเร็จมาจากความสามารถในประยุกต์ใช้หน้าที่งานด้านการจัดการในการบริหารธุรกิจและการสร้างคุณค่าทางธุรกิจ (Kaehler & Grundei, 2019) นอกจากนี้ธุรกิจจะบรรลุความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ต้องอาศัยความสามารถของหน้าที่งานด้านการจัดการประกอบด้วย การวางแผน การอำนวยการ การตัดสินใจ และการควบคุม (Young & Poon, 2013) ปัจจุบันมีงานวิจัยและบทความทางวิชาการได้จัดประเภทหน้าที่งาน

ด้านการจัดการเป็น 4 หน้าที่งาน คือ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การชี้นำ (Leading) และการควบคุม (Controlling) (Lloyd & Aho, 2020; Ramachandra, 2020) และหลายงานวิจัยได้แบ่งออกเป็น 4 หน้าที่ แต่ได้ปรับเปลี่ยนจากหน้าที่ด้านการชี้นำเป็นหน้าที่งานด้านการอำนวยการ (Directing) (Al-Dahash et al., 2014; Pagatpatan, 2020) งานวิจัยเหล่านี้ศึกษาในประเด็นที่แตกต่างกัน ดังนั้นการศึกษาในครั้งนี้จึงเน้นหน้าที่งานด้านการจัดการ 4 หน้าที่ คือ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การอำนวยการ (Directing) และการควบคุม (Controlling)

หน้าที่งานทางธุรกิจ (Business Functions)

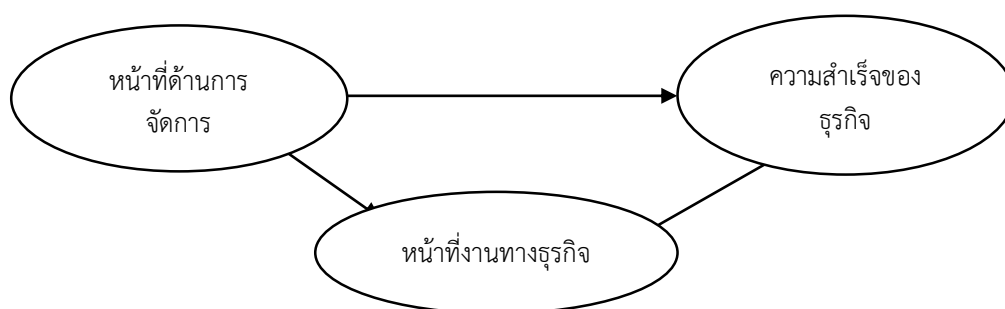
หน้าที่งานทางธุรกิจ (Business Functions) หมายถึง หน้าที่หรือบทบาทของผู้บริหารที่มีความสามารถหลากหลายเพื่อนำมาใช้ให้บรรลุความสำเร็จขององค์การ ประกอบด้วยหน้าที่งานที่ดำเนินงานผ่านแผนงานต่างๆ ภายในองค์การ เช่น การตลาด การเงิน/การบัญชี ทรัพยากรมนุษย์ การปฏิบัติการ Alhatabat (2020); Mathew (2019) กล่าวว่า หลักการเบื้องต้นของธุรกิจที่ประสบความสำเร็จมาจากการสร้างรูปแบบการดำเนินงานของหน้าที่งานทางธุรกิจและเป็นลักษณะของการปฏิบัติงานแบบข้ามแผนกงาน (Cross-functional business) ทุกแผนงานจะต้องให้ความร่วมมือเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์การ และจากการศึกษาพบว่าหน้าที่งานทางธุรกิจประกอบด้วยหน้าที่ต่างๆ ได้แก่ การตลาด การผลิต การเงิน (การบันทึกบัญชี) บุคคล และอื่นๆ รวมถึงที่ดิน ทรัพยากร ซึ่งการใช้ความสามารถตามหน้าที่งานทางธุรกิจขึ้นอยู่กับระดับความรู้และการศึกษาของผู้ประกอบการ (Leimane et al., 2014) นอกจากนี้ยังพบว่าองค์การ วิสาหกิจและธุรกิจจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการบริหารงานตามหน้าที่ต่างๆ เช่น การเงิน การผลิต การตลาด และการบริหารจัดการ (Sevilla, 2015) หน้าที่งานทางธุรกิจจะครอบคลุมถึงความสัมพันธ์ระหว่างแผนงานต่างๆ ซึ่งแผนงานเหล่านี้ ได้แก่ การวิจัยและพัฒนา การผลิต การจัดซื้อ และเกี่ยวข้องกับกลยุทธ์ภาพรวมของธุรกิจและมีอิทธิพลอย่างแข็งแกร่งกับหน้าที่งานด้านการตลาด (Caglar & Nisel, 2017) จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าความสามารถในการประยุกต์ใช้หน้าที่งานทางธุรกิจกับการดำเนินงานของธุรกิจเป็นเครื่องมือสำคัญและมีอิทธิพลเชิงบวกกับโอกาสอยู่รอดของธุรกิจหากผู้ประกอบการนำไปประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม (Lussier & Halabi, 2010) ดังนั้นเพื่อเป็นการตรวจสอบและยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจกับความสำเร็จของธุรกิจ งานวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งเน้นการศึกษาความสัมพันธ์ของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจเพื่อทราบถึงอิทธิพลและความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองหน้าที่งานที่จะเป็นประโยชน์ต่อวรรณกรรมด้านการจัดการ

ความสำเร็จของธุรกิจ (Business Success)

ความสำเร็จของธุรกิจ (Business Success) หมายถึง ความสามารถของผู้บริหารในการดำเนินธุรกิจด้วยความซื่อสัตย์และความซื่อตรงเพื่อสร้างสิ่งที่มีความหมายต่อสังคมและชุมชนอย่างยั่งยืน ความสำเร็จของธุรกิจประเมินจากความสามารถในการทำกำไร การเติบโตของกิจการ ความพึงพอใจของลูกค้า และความพึงพอใจของผู้เป็นเจ้าของ (Mauboussin, 2012) อีกทั้งยังวัดความสำเร็จจากผลการดำเนินงานที่แสดงถึงความสามารถในการทำกำไรและความสามารถในการบริหารงานของผู้บริหาร (Saechua & Boonmunewai, 2019) และธุรกิจขนาดเล็กประสบความสำเร็จต้องมีความได้เปรียบทางการแข่งขันที่เกิดจากความสามารถของธุรกิจที่เหนือกว่าคู่แข่ง (Thongbunyung & Jaroenvanit, 2020) นอกจากนี้ Boldureanu et al. (2020) กล่าวว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจมีหลายประการ ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ประกอบการ และประสบการณ์ด้านการจัดการธุรกิจ ส่วน Kenyon-Rouvinez (2017) กล่าวว่าความสำเร็จมาจากเงินลงทุน อายุ ครอบครัว ทุนส่วน สภาพทางเศรษฐกิจ

จำนวนบุคลากร และอื่นๆ (Setiawati & Sihombing, 2020) จากการศึกษาของ Chittithaworn et al. (2011) พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ คือ อายุ ระดับการศึกษา และประสิทธิภาพในการหลีกเลี่ยงความเสี่ยง นอกจากนี้ภูมิหลังของผู้ประกอบการ การศึกษา และประสบการณ์เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จและความอยู่รอดของกิจการ ส่วนระดับการศึกษาแสดงให้เห็นถึงความสามารถด้านการพัฒนาธุรกิจใหม่ ความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาจะช่วยให้ผู้ประกอบการได้มาซึ่งข้อมูลและนำข้อมูลไปใช้เพื่อให้เกิดความชำนาญ (Spanjer & van Witteloostuijn, 2017) ผลของการศึกษาจำนวนมากยอมรับว่าประสบการณ์จากภูมิหลังของผู้ประกอบการเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จของธุรกิจ (Radzi et al., 2017) นอกจากนี้การวัดประสิทธิภาพความสำเร็จของธุรกิจ ได้แก่ ความพึงพอใจของลูกค้า (Parker, 2003; Kemayel, 2015) องค์ประกอบโดยรวมของปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จทางธุรกิจมีทั้งหมด 5 ปัจจัย เช่น ความพึงพอใจของพนักงาน ความพึงพอใจของลูกค้า การเติบโตของกิจการ กำไรของกิจการ และความพึงพอใจของผู้เป็นเจ้าของ (Clarke & O'Connor, 2012) นอกจากนี้ Clarke & O'Connor (2012) ยังกล่าวว่าการศึกษาความสำเร็จของธุรกิจควรใช้ตัวแปร 3 ตัวแปรที่สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือวัด ตัวแปรเหล่านั้นประกอบด้วย (1) ผลกำไรจากการดำเนินงาน (2) การเติบโตของธุรกิจ และ (3) ความพึงพอใจจากการดำเนินงานของเจ้าของธุรกิจ

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าแนวคิดของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจส่วนใหญ่เป็นการศึกษาอดีต ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะตรวจสอบอิทธิพลและความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ว่ามีการเปลี่ยนแปลงหรือแตกต่างจากงานวิจัยในอดีต ดังนั้นกรอบแนวคิดของงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัวแปร คือ หน้าที่ด้านการจัดการ (การวางแผน การจัดการองค์การ การอำนวยการ และการควบคุม) หน้าที่งานทางธุรกิจ (การตลาด การเงิน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ และการผลิตหรือบริการ) และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก (กำไร การเติบโต และความพึงพอใจของผู้เป็นเจ้าของธุรกิจ) รายละเอียดแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดโมเดลโครงสร้างเชิงสาเหตุของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กที่จดทะเบียนพาณิชย์ในเขตเทศบาลตำบลมวกเหล็ก อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี จำนวน 613 คน (Muak Lek Subdistrict Municipality Office, 2020) ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างง่ายเพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามเงื่อนไขของการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สมการโครงสร้าง ซึ่ง Hair et al. (2014) กล่าวว่าควรมี

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 200 ตัวอย่างขึ้นไปในกรณีที่โมเดลไม่มีความซับซ้อน และ Kline (2011) กล่าวว่าขนาดตัวอย่างควรมีจำนวนอย่างน้อย 200 ตัวอย่างหรือ 5 เท่าของข้อคำถาม การวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 11 ตัวแปร 48 ข้อคำถาม ขนาดกลุ่มตัวอย่างจึงไม่ควรน้อยกว่า 240 ตัวอย่าง (48 ข้อคำถาม $\times$ 5 เท่า) จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 242 คน จึงถือได้ว่าขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามเงื่อนไขและสามารถนำไปวิเคราะห์ข้อมูลได้

เครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจ โดยผู้ศึกษาพัฒนาแบบสอบถามที่มีลักษณะข้อคำถามแบบสอบถามปลายเปิดและปลายปิด แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก เป็นคำถามแบบเลือกตอบ (Check List) จำนวน 8 ข้อ และเลือกตอบข้อที่เหมาะสมที่สุด มีรายละเอียดการวัดระดับข้อมูล ดังนี้ (1) ข้อมูลนามบัญญัติ (Nominal Scale) ได้แก่ เพศ และประเภทธุรกิจ และข้อมูลเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ได้แก่ ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ ตำแหน่งงานในธุรกิจ จำนวนพนักงาน และมูลค่าการลงทุน

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับหน้าที่ด้านการจัดการ พัฒนาข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ จากงานวิจัยในอดีตก่อนหน้า คือ Clark (1970); Paolillo (1981); Kadam (2012) และคำถามเกี่ยวกับหน้าที่งานทางธุรกิจ จำนวน 20 ข้อ พัฒนาข้อคำถามจากงานวิจัยก่อนหน้านี้ คือ Sevilla (2015) แบบสอบถามตอนที่ 2 ทั้งหมดเป็นคำถามแบบปลายปิด และใช้มาตรวัดแบบ Likert Scale ระดับการวัดข้อมูลเป็นแบบอันตรภาคชั้น (Interval Scale) 5 ระดับ คือ ระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด ระดับ 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก ระดับ 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง ระดับ 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย และระดับ 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก พัฒนาข้อคำถามจากงานวิจัยในอดีตตามแนวคิดของ Clarke & O'Connor (2012) เป็นคำถามแบบปลายปิด จำนวน 8 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามใช้มาตรวัดแบบ Likert scale ใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) มี 5 ระดับ ได้แก่ ระดับ 5 หมายถึง ความสำเร็จมากที่สุด ระดับ 4 หมายถึง ความสำเร็จมาก ระดับ 3 หมายถึง ความสำเร็จปานกลาง ระดับ 2 หมายถึง ความสำเร็จต่ำ และระดับ 1 หมายถึง ความสำเร็จต่ำสุด

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบเครื่องมือที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

1. การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่พัฒนาไปตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการด้วยเทคนิคหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งผลการตรวจสอบพบว่าค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ยอมรับได้ คือ ค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 (Rovinelli & Hambleton, 1977)

2. การตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach จำนวน 2 ครั้ง คือ (1) ก่อนเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำข้อคำถามหลังจากการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ไปทดลองใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา จำนวน 30 ชุด ผลการตรวจสอบพบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งชุด จำนวน 48 ข้ออยู่ที่ 0.93 และ (2) หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว ได้นำข้อคำถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กจำนวน 242 ชุด มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งชุด จำนวน 48 ข้อเท่ากับ 0.96 โดยแยกวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นรายตัวแปรได้ดังนี้ หน้าที่ด้านการจัดการ ($\alpha = .89$)

ประกอบด้วยหน้าที่ด้านการวางแผน การจัดการ การอำนวยการ และการควบคุม ($\alpha = .83, .80, .86, .84$ ตามลำดับ) หน้าที่งานทางธุรกิจ ($\alpha = .87$) ประกอบด้วยการตลาด การเงิน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ และการผลิตหรือบริการ ($\alpha = .73, .79, .80, .86$ ตามลำดับ) และความสำเร็จของธุรกิจ ($\alpha = .81$) ประกอบด้วยกำไร การเติบโต และความพึงพอใจของเจ้าของธุรกิจ ($\alpha = .80, .81, .70$ ตามลำดับ) ดังนั้นค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามผ่านเกณฑ์ที่ยอมรับได้ คือ มีค่ามากกว่า 0.7 (Cho & Kim, 2015) แสดงให้เห็นว่าคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ผ่านเกณฑ์การตรวจสอบทั้งความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและแบบสอบถามมีความเชื่อมั่น

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ผู้ตอบแบบสอบถาม คือ เจ้าของกิจการหรือผู้บริหารระดับสูงของธุรกิจ เป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของธุรกิจ เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามเหล่านี้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในการบริหารจัดการธุรกิจขนาดเล็กทำให้สามารถตอบข้อคำถามได้อย่างตรงประเด็นและถูกต้อง ผู้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ นักศึกษาในรายวิชา MNGT 4216 สัมมนาการจัดการ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการบูรณาการเรียนการสอนกับงานวิจัย ระยะเวลาเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม 2563

จริยธรรมและจรรยาบรรณของการวิจัย ผู้วิจัยได้รับการอนุญาตให้ศึกษางานวิจัยในหัวข้อนี้จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2563 ตามมติที่ประชุมเลขที่ RRDC 2020-27 ทั้งนี้แบบสอบถามได้ผ่านการตรวจประเมินถึงความถูกต้องและเหมาะสม รวมถึงผู้เก็บข้อมูลได้แจ้งสิทธิของผู้ตอบแบบสอบถามให้รับทราบ ข้อมูลทั้งหมดของผู้ตอบแบบสอบถามจะถูกเก็บเป็นความลับและไม่นำไปเปิดเผยสู่สาธารณะชน และจะนำข้อมูลไปวิเคราะห์ในภาพรวม การวิเคราะห์ข้อมูลการรายงานผลการวิจัย และการอภิปรายผลเพื่อประโยชน์ทางวิชาการเป็นสำคัญ

การวิเคราะห์ข้อมูล การศึกษาครั้งนี้ใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่อบรรยายคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ส่วนการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) ของตัวแปรแฝงอันดับหนึ่ง (First Order) และอันดับที่สอง (Second Order) ของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจ เกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาเงื่อนไขประกอบด้วยดัชนีชี้วัดดังนี้ ค่าไคสแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) มีค่าน้อยกว่า 4.00 ค่า p-value ต้องไม่มีนัยสำคัญทางสถิติหรือมีค่าไม่ต่ำกว่า .05 ค่า Comparative Fit Index (CFI) ต้องมีค่ามากกว่า .97 ดัชนีความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .95 ค่า Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ .05 และค่า Root Mean Square Residual (RMR) มีค่าน้อยกว่า .05 (Choi & Seltzer, 2010; Hair et al. 2014) และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุใช้การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเพื่อทดสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ตามเกณฑ์มาตรฐานที่นำมาใช้ คือ ค่าไคสแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) มีค่าน้อยกว่า 4.00 ค่า p-value ต้องไม่มีนัยสำคัญทางสถิติหรือมีค่าไม่ต่ำกว่า .05 ค่า Goodness of Fit Index มีค่ามากกว่า .90 ค่า Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) มีค่ามากกว่า .90 ค่า Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ .05 ค่า Normal Fit Index (NFI) มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .90 ค่า Incremental Fit Index (IFI) มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .90 และค่า Comparative Fit Index (CFI) มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .90 (Hair et al., 2006; Kline, 2016)

สรุปผลการวิจัย

สถิติเชิงพรรณนา

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กมีประสบการณ์ในการทำธุรกิจ 6 ปีถึง 10 ปี จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 มีอายุอยู่ระหว่าง 40 ปี ถึง 49 ปี จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 52.9 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 เป็นเจ้าของกิจการ จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 69.2 มีพนักงานในกิจการประมาณ 5 คนหรือน้อยกว่า จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 62.9 มูลค่าการลงทุนของกิจการโดยประมาณเป็นเงิน 10,001 บาท ถึง 50,000 บาท จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 44.2 และเป็นกิจการประเภทค้าปลีก จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0

2. การวิเคราะห์ระดับหน้าที่ด้านการจัดการ ผลการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการขนาดเล็กมีการรับรู้ถึงหน้าที่ด้านการจัดการโดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$, S.D. = 0.54) เมื่อแยกพิจารณาหน้าที่ด้านการจัดการเป็นรายตัวแปรพบว่า “การวางแผน” มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.59) รองลงมาได้แก่ “การอำนวยการ” อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.67) “การควบคุม” อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$, S.D. = 0.64) และ “การจัดองค์การ” อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$, S.D. = 0.62)

3. การวิเคราะห์หน้าที่งานทางธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการขนาดเล็กมีการรับรู้ถึงหน้าที่งานทางธุรกิจโดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$, S.D. = 0.52) เมื่อแยกพิจารณาหน้าที่งานทางธุรกิจเป็นรายตัวแปรพบว่า “การเงิน” มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.58) รองลงมาได้แก่ “การตลาด” อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$, S.D. = 0.58) “การผลิตหรือบริการ” อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = 0.67) และ “ทรัพยากรมนุษย์” อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = 0.63)

4. การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการขนาดเล็กมีระดับการรับรู้เกี่ยวกับความสำเร็จของธุรกิจโดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$, S.D. = 0.58) เมื่อแยกพิจารณาความสำเร็จของธุรกิจรายตัวแปรพบว่า “ความพึงพอใจของเจ้าของกิจการ” มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$, S.D. = 0.67) รองลงมาได้แก่ “การเติบโต” อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$, S.D. = 0.67) และ “กำไร” อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$, S.D. = 0.71)

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ตารางที่ 1 พบว่าโมเดลการวัดของตัวแปรแฝงอันดับที่หนึ่งและอันดับที่สองของหน้าที่ด้านการจัดการ และหน้าที่งานทางธุรกิจมีความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดี (Good Fit) แสดงให้เห็นว่าตัวแปรแฝงของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวแปรมีความเหมาะสมตามเกณฑ์กำหนดทุกเงื่อนไข

ตารางที่ 1 การยืนยันค่าความถูกต้องของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงอันดับหนึ่งและสองของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจ

โมเดลการวัด Good Fit*	χ^2/df < 2	p-value > .05	CFI > .97	TLI > .95	RMSEA < .05	RMR < .05
หน้าที่ด้านการจัดการ						
ตัวแปรแฝงอันดับที่หนึ่ง	.91	.77	1.00	1.01	.00	.02
ตัวแปรแฝงอันดับที่สอง	.52	.47	1.00	1.01	.00	.00

ตารางที่ 1 การยืนยันค่าความถูกต้องของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงอันดับหนึ่งและสองของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจ (ต่อ)

โมเดลการวัด Good Fit*	χ^2/df < 2	p-value > .05	CFI > .97	TLI > .95	RMSEA < .05	RMR < .05
หน้าที่งานทางธุรกิจ						
ตัวแปรแฝงอันดับที่หนึ่ง	1.20	.06	.99	.98	.03	.03
ตัวแปรแฝงอันดับที่สอง	.33	.57	1.00	1.01	.00	.00

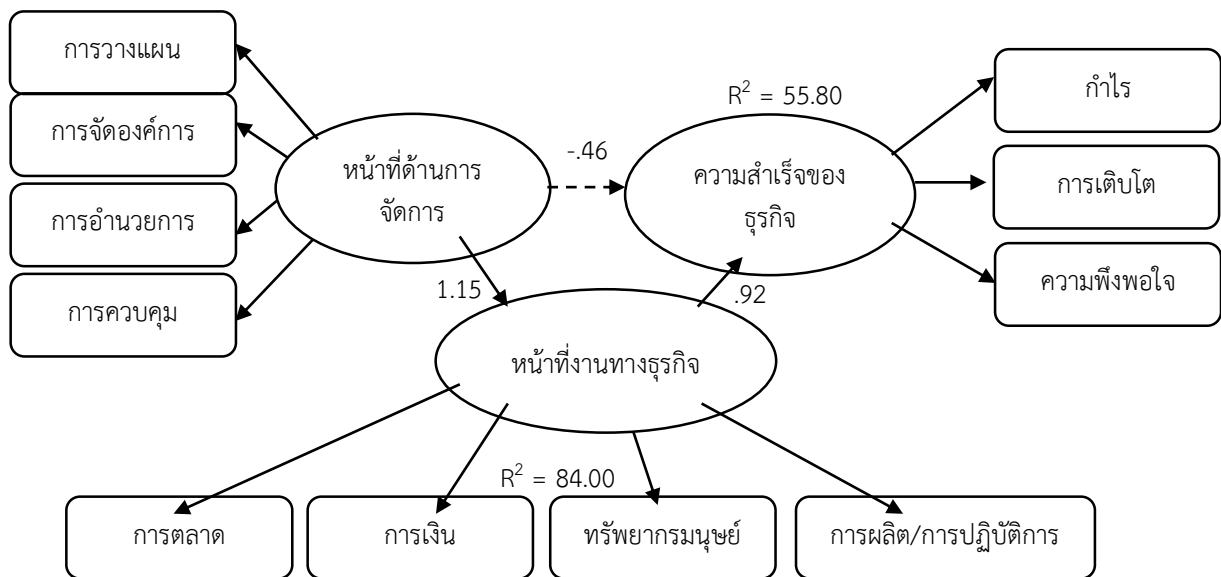
หมายเหตุ: ค่า χ^2/df ค่า p-value ค่า Comparative Fit Index (CFI) ดัชนีความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) ค่า Root Mean Square Residual (RMR) (Choi & Seltzer, 2010; Hair et al. 2014a)

สถิติเชิงอนุมาน

การวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานที่ 1 การตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก พบว่าก่อนปรับโมเดลมีเพียงสองค่าที่ไม่ผ่านเกณฑ์ คือ ค่าความน่าจะเป็น (p-value) เท่ากับ .00 และค่า Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) เท่ากับ .07 แต่หลังปรับโมเดลแล้วพบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ทุกเกณฑ์ โดยมีค่าดัชนีวัดความสอดคล้องระหว่างโมเดลตามกรอบแนวคิดกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในรูปของค่าความน่าจะเป็น (p-value) เท่ากับ .29 ค่า χ^2/df เท่ากับ 1.12 ได้ค่า Goodness of Fit Index (GFI) เท่ากับ .97 ค่า Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) เท่ากับ .95 ค่า Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) เท่ากับ .02 และได้ค่า Normal Fit Index (NFI) มีค่าเท่ากับ .98 ค่า Incremental Fit Index (IFI) มีค่าเท่ากับ 1.00 และค่า Comparative Fit Index (CFI) เท่ากับ 1.00 ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายค่าความแปรปรวนของความสำเร็จของผู้ประกอบการขนาดเล็กในภาพรวมได้ร้อยละ 55.80 แสดงว่าตัวแปรเหล่านี้มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการขนาดเล็ก ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในภาพรวม

ค่าดัชนี	เกณฑ์การพิจารณา	ก่อนปรับโมเดล		หลังปรับโมเดล	
		ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา	ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
p-value	> .05	.00	ไม่ผ่านเกณฑ์	.29	ผ่านเกณฑ์
Chi-square/df	< 3.00	2.00	ผ่านเกณฑ์	1.12	ผ่านเกณฑ์
GFI	> .90	.94	ผ่านเกณฑ์	.97	ผ่านเกณฑ์
AGFI	> .90	.90	ผ่านเกณฑ์	.95	ผ่านเกณฑ์
RMSEA	≤ .05	.07	ไม่ผ่านเกณฑ์	.02	ผ่านเกณฑ์
ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Fit Index)					
NFI	≥ .90	.95	ผ่านเกณฑ์	.98	ผ่านเกณฑ์
IFI	≥ .90	.97	ผ่านเกณฑ์	1.00	ผ่านเกณฑ์
CFI	≥ .90	.97	ผ่านเกณฑ์	1.00	ผ่านเกณฑ์

ภาพที่ 2 โมเดลโครงสร้างเชิงสาเหตุของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก

ดังนั้นผลการวิเคราะห์ข้อมูลจึงยอมรับสมมติฐานที่ 1 คือ ข้อมูลตามกรอบแนวคิดสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก

ตัวแปรตาม	ตัวแปรอิสระ	
	หน้าที่ด้านการจัดการ	หน้าที่งานทางธุรกิจ
หน้าที่งานทางธุรกิจ	DE = .92, IE = 0, TE = .92	-
ความสำเร็จของผู้ประกอบการ	DE = -.46, IE = 1.05, TE = .59	DE = 1.15, IE = 0, TE = 1.15

การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัยที่ 2 3 4 และ 5 แสดงในภาพที่ 2 และตารางที่ 3 มีดังนี้ สมมติฐานที่ 2 เป็นการทดสอบอิทธิพลทางตรงระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ผลการทดสอบพบว่าหน้าที่ด้านการจัดการไม่มีอิทธิพลทางตรงกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ -.46 (DE = -.46) ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 2 ส่วนสมมติฐานที่ 3 เป็นการทดสอบอิทธิพลทางตรงระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการกับหน้าที่งานทางธุรกิจ พบว่าหน้าที่งานด้านการจัดการมีอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อหน้าที่งานทางธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 1.15 (DE = 1.15) ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 3 การทดสอบสมมติฐานที่ 4 เป็นการทดสอบอิทธิพลทางตรงระหว่างหน้าที่งานทางธุรกิจกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก พบว่าหน้าที่

งานทางธุรกิจมีอิทธิพลทางตรงที่ส่งผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .92 ($DE = .92$) ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ 4 ส่วนสมมติฐานที่ 5 เป็นการทดสอบอิทธิพลทางอ้อมระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการโดยส่งผ่านหน้าที่งานทางธุรกิจที่มีต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก พบว่าหน้าที่ด้านการจัดการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กโดยส่งผ่านตัวแปรหน้าที่งานทางธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ .59 ($DE = -.46$, $IE = 1.05$, $TE = .59$) **ยอมรับสมมติฐานที่ 5** หมายความว่าหน้าที่งานทางธุรกิจเป็นตัวแปรส่งผ่านแบบบางส่วน (Partial Mediator) ที่อธิบายและมีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงขนาดอิทธิพลหน้าที่ด้านการจัดการที่มีต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างรูปแบบเชิงสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์อิทธิพลทางตรงและทางอ้อม และเพื่อพัฒนารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดตัวแปรแฝงอันดับที่หนึ่งและอันดับที่สองของหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจมีความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และผลการวิเคราะห์สมการโครงสร้างเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของอิทธิพลระหว่างตัวแปรพบว่าโมเดลก่อนการปรับปรุงไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แต่หลังปรับปรุงองค์ประกอบของโมเดลพบว่ามีค่าสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่า p -value เท่ากับ .29 ค่า χ^2/df เท่ากับ 1.12 ค่า GFI เท่ากับ .97 ค่า AGFI เท่ากับ .95 ค่า RMSEA เท่ากับ .02 ค่า NFI เท่ากับ .98 ค่า IFI เท่ากับ 1.00 และค่า CFI เท่ากับ 1.00 ผ่านตามเกณฑ์กำหนด (Hair et al., 2006; Kline, 2016) มีความสอดคล้องระหว่างวรรณกรรมที่นำมากำหนดกรอบการวิจัยและข้อมูลเชิงประจักษ์ตามเงื่อนไข

2. ตัวแปรหน้าที่ด้านการจัดการไม่มีอิทธิพลทางตรงกับหน้าที่งานทางธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ผลการศึกษาพบว่าสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Tarver (2019) ที่กล่าวว่าหน้าที่ด้านการจัดการเป็นกิจกรรมพื้นฐานที่สร้างคุณค่าให้กับองค์กร ต้องนำมาใช้ร่วมกับกิจกรรมอื่นๆ ในองค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่ด้านการจัดการจะไม่สามารถสร้างข้อได้เปรียบทางการแข่งขันให้กับองค์กรได้ แต่ต้องนำมาประยุกต์ใช้ร่วมกับหน้าที่งานอื่นๆ ในองค์กร นอกจากนี้ Kaehler & Grundei (2019) กล่าวว่าหน้าที่ด้านการจัดการ คือ ความสามารถในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรโดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ หน้าที่ด้านการจัดการต้องใช้ร่วมกับความสามารถในการเป็นผู้นำเพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ จัดเตรียมทรัพยากร (คน วัตถุดิบ การเงิน และเวลา) ลงมือปฏิบัติ และประเมินผลการดำเนินงาน และจากการศึกษาของ Ibinwangi (2011) พบว่าหน้าที่ด้านการจัดการเป็นการวางแผนกระบวนการจัดการที่มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและปฏิบัติงานร่วมกับหน้าที่งานอื่นเพื่อคาดการณ์และพยากรณ์สภาพแวดล้อมของธุรกิจในอนาคต มีการกำหนดเป้าหมายระยะสั้นและระยะยาวที่ต้องการบรรลุและเลือกกลยุทธ์ และเพื่อให้มีการวางแผนที่มีประสิทธิผลควบคู่ไปกับการควบคุม นอกจากนี้ Abubakar et al. (2019) และ Tsekhover et al. (2019) กล่าวว่าหน้าที่ด้านการจัดการเกิดจาก

การบูรณาการการจัดการความรู้ที่มาจากความรู้ที่ชัดเจนและความรู้ที่ซ่อนเร้น เป็นพฤติกรรมและทักษะที่บุคคลนำมาใช้เพื่อบรรลุผลการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความสามารถของบุคคลถูกวัดจากความสำเร็จในการปฏิบัติงาน และความสามารถของบุคคล มาจากความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ สิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อความสำเร็จในการปฏิบัติงานตามแผนงานที่กำหนดไว้ (Ghazivakili et al., 2014)

ข้อค้นพบจากงานวิจัยในครั้งนี้แตกต่างจากผลการวิจัยในอดีต เพราะหน้าที่ด้านการจัดการไม่มีอิทธิพลหรือไม่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจ จึงถือได้ว่าข้อค้นพบดังกล่าวนี้เป็นองค์ความรู้แตกต่างและเปลี่ยนแปลงไปจากข้อค้นพบในอดีต

3. ตัวแปรหน้าที่ด้านการจัดการมีอิทธิพลทางตรงกับหน้าที่งานทางธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก สอดคล้องกับงานของ Shani & Coghlan (2019) และ Fuertes et al. (2020) พบว่าหน้าที่งานด้านการจัดการเป็นกระบวนการธุรกิจที่สัมพันธ์กับหน้าที่งานพื้นฐานทางธุรกิจและเกี่ยวข้องกับกิจกรรมหลักของธุรกิจ จากการศึกษาของ Micu et al. (2012) พบว่าหน้าที่ด้านการจัดการเชื่อมโยงกับหน้าที่งานทางธุรกิจอื่น เช่น การตลาด การเงิน การผลิต การวิจัยและพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ และการจัดซื้อ หน้าที่งานทางธุรกิจเหล่านี้จะต้องมีการบูรณาการร่วมกับหน้าที่ด้านการจัดการเพื่อให้ธุรกิจประสบความสำเร็จและควรดำเนินงานอย่างอิสระจากหน้าที่อื่น นอกจากนี้ยังพบว่าหน้าที่ด้านการจัดการธุรกิจมีความสัมพันธ์กับการสร้างคุณค่าและความยั่งยืนของธุรกิจโดยผ่านหน้าที่งานทางธุรกิจ (Manda, 2014)

4. ตัวแปรหน้าที่งานทางธุรกิจมีอิทธิพลทางตรงกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานของ Rattanapongpinoy (2016) พบว่าความสามารถและหน้าที่ด้านการจัดการเชื่อมโยงอย่างกลมกลืนกับความพยายามของธุรกิจในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถ เพิ่มความได้เปรียบทางการแข่งขัน สร้างสรรค์นวัตกรรม และความสำเร็จของธุรกิจ และ Chatterjee & Das (2016) พบว่าหน้าที่งานทางธุรกิจถูกนำมาใช้ร่วมกับความรู้ ทักษะ ความสามารถหรือลักษณะเฉพาะอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (เช่น ทักษะคิด พฤติกรรม ความสามารถทางกายภาพ) และถูกปรับใช้ให้เหมาะสมกับทรัพยากร บุคคล หรือวัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมภายในธุรกิจบรรลุความสำเร็จ นอกจากนี้ Sousa (2018) และ Astuti et al. (2019) พบว่าหน้าที่งานทางธุรกิจมีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานของธุรกิจ ถ้าธุรกิจต้องเผชิญกับความท้าทายจะสามารถเชื่อมโยงหน้าที่งานทางธุรกิจเข้ากับความสำเร็จของการปฏิบัติงานตาม ผลลัพธ์ที่คาดหวังร่วมกับโครงสร้างองค์กร หน้าที่งานทางธุรกิจที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจที่แตกต่างเช่นกัน

5. ตัวแปรหน้าที่ด้านการจัดการมีอิทธิพลทางอ้อมกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก โดยผ่านหน้าที่งานทางธุรกิจ สอดคล้องกับการศึกษาของ Davidescu et al. (2020) กล่าวว่า การเติบโตของการจ้างงานและความสำเร็จของผู้ประกอบการเกิดจากหน้าที่งานทางธุรกิจ และหน้าที่งานทางธุรกิจส่งผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการที่รับรู้ถึงหน้าที่งานทางธุรกิจจะประยุกต์ใช้ความสามารถด้านการจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้ประกอบการใช้เวลาอันน้อยลง ส่งผลทำให้มีเวลาเหลือเฟือเพียงพอที่จะค้นหาการสนับสนุนจากภายนอก หน้าที่งานทางธุรกิจช่วยให้ผู้ประกอบการทราบถึงรายละเอียดของการดำเนินงานและนำไปสู่การเติบโตที่สูงกว่า (Achtenhagen et al., 2017) ถ้าผู้บริหารทราบถึงหน้าที่งานทางธุรกิจจะทำให้เกิดผลการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ เกิดความเสี่ยงต่ำในการปฏิบัติงาน ช่วยให้หน่วยงานภายนอกให้การสนับสนุนการดำเนินงานของธุรกิจได้ง่ายขึ้น (Kim et al., 2020) ดังนั้นผู้ประกอบการควรทราบถึงหน้าที่ด้านการจัดการ เช่น การวางแผน การจัดองค์การ การอำนวยการ การตรวจสอบ และการควบคุมผลการดำเนินงานของธุรกิจเพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน

ร่วมกับหน้าที่งานทางธุรกิจ ได้แก่ การตลาด การผลิต การเงิน และด้านอื่นๆ เพื่อใช้เป็นทางเลือกสำหรับการดำเนินงานหรือแก้ไขปัญหาอย่างถูกต้อง และก่อให้เกิดความสำเร็จสูงสุดตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ (Braga et al., 2013) นอกจากนี้ Bradley (2013) กล่าวว่าหน้าที่ด้านการจัดการ คือ ความสำคัญในทุกธุรกิจที่จำเป็นประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การอำนวยการ และการควบคุมที่ถูกออกแบบมาอย่างเหมาะสม ดังนั้นผู้ประกอบการธุรกิจและผู้บริหารที่มีหน้าที่ด้านการจัดการต้องประยุกต์ใช้ร่วมกับหน้าที่งานต่างๆ คือ การตลาด การผลิต การเงิน ทรัพยากรมนุษย์และการผลิต/การปฏิบัติการเพื่อพัฒนาวัตถุประสงค์ของการดำเนินงานและมอบหมายให้บุคลากรดำเนินงานตามแผนที่กำหนดไว้

สรุปจากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าหน้าที่ด้านการจัดการบางครั้งอาจจะไม่นำไปสู่ความสำเร็จตามที่คาดหวังไว้ขององค์กร แม้ว่าผู้บริหารจะมีความสามารถ (Fuentes et al., 2020) เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กต้องดำเนินการและควบคุมการดำเนินงานโดยเจ้าของคนเดียว เป็นผู้ตัดสินใจทุกหน้าที่งานภายในธุรกิจ มีการตัดสินใจแบบไม่เป็นทางการ การปฏิบัติงานขึ้นอยู่กับความสามารถและความชอบส่วนบุคคล และบางครั้งพฤติกรรมของผู้นำธุรกิจไม่ก่อให้เกิดความสำเร็จกับธุรกิจขนาดเล็กตามที่คาดหวัง (Ayyagari et al., 2011; Kieser et al., 2015) ดังนั้นข้อค้นพบของงานการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นจากข้อมูลเชิงประจักษ์ว่า ผลการวิจัยมีความแตกต่างจากงานวิจัยในอดีตที่พบว่าหน้าที่ด้านการจัดการไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของ ดังนั้นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กในปัจจุบันต้องมีความรู้ ความสามารถและเข้าใจทั้งหน้าที่ด้านการจัดการและมีหน้าที่งานทางธุรกิจจึงจะทำให้ธุรกิจขนาดเล็กประสบความสำเร็จ ผู้ประกอบการจะต้องมั่นใจว่าตนเองมีความรู้ครบถ้วนทุกหน้าที่งานที่กล่าวมา หากขาดความรู้ด้านใดด้านหนึ่งผู้ประกอบการควรศึกษาหาความรู้และเสียสละเวลาเพื่อเพิ่มพูนทักษะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ด้านการจัดการ (การวางแผน การจัดองค์การ การอำนวยการ และการควบคุม) และหน้าที่งานทางธุรกิจ (การตลาด การเงิน ทรัพยากรมนุษย์ และการผลิตหรือการปฏิบัติ) เพื่อพัฒนาความสามารถของตนเองให้สามารถปฏิบัติงานในครบถ้วนตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน และเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุความสำเร็จทั้งด้านผลกำไร การเติบโตของกิจการ และความพึงพอใจในการดำเนินงาน

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากงานวิจัยนี้สามารถนำมาใช้เป็นข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคตได้หลายๆ ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่นำมาใช้ในการศึกษาระหว่างหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ดังนี้

1. การเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กอยู่ในขอบเขตที่จำกัด คือ เก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการขนาดเล็กในพื้นที่เทศบาลตำบลมวกเหล็ก อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี และกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้ คือผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กจำนวน 242 ราย แม้ว่าจะมีผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กจำนวนมากเพียงพอต่อการวิเคราะห์ข้อมูล แต่การวิจัยในขอบเขตขนาดเล็กและจำกัดอาจส่งผลกระทบต่อความเที่ยงและความเชื่อมั่นของข้อค้นพบ ทำให้ไม่เกิดความเป็นสากล (Generalization) ดังนั้นงานวิจัยในอนาคตควรเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กในขอบเขตที่กว้างมากขึ้น หรือเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างอื่น เช่น ระดับอำเภอ ระดับจังหวัด ระดับภูมิภาค หรือระดับประเทศเพื่อให้ความเที่ยง ความเชื่อมั่น และความเป็นสากลของข้อค้นพบมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ส่วนใหญ่มีลักษณะการดำเนินธุรกิจด้วยการจดทะเบียนพาณิชย์ และเป็นธุรกิจเจ้าของคนเดียว ไม่ได้ดำเนินงานในลักษณะของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทจำกัดที่มีการจดทะเบียน และไม่มีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบและเป็นทางการ

นอกจากนี้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กส่วนใหญ่อาศัยประสบการณ์และการดำเนินงานภายในธุรกิจมักจะใช้สัญชาตญาณมากกว่า ดังนั้นการวิจัยในอนาคตควรเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการธุรกิจที่มีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ด้านการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจ เช่น ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นธุรกิจจดทะเบียนเป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทจำกัด

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ตัวแปร คือ หน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจ และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปควรนำตัวแปรอื่นๆ ที่อาจมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กมาใช้ในการศึกษา เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ธุรกิจและสามารถนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้กับการดำเนินงานในอนาคต ตัวแปรเหล่านี้ เช่น พฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Behavior) ความตั้งใจในการประกอบการ (Entrepreneurial Intention) การรับรู้ถึงความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ (Individual Characteristics) เป็นต้น

องค์ความรู้ที่ได้รับและสรุปผลที่เกิดต่อการจัดการองค์การ

การทบทวนวรรณกรรมในอดีตเกี่ยวกับหน้าที่ด้านการจัดการ ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในบริบทที่หลากหลายทั้งธุรกิจด้านการผลิตและบริการ ผลการศึกษาพบว่าหน้าที่ด้านการจัดการ และหน้าที่งานทางธุรกิจมีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำวรรณกรรมในอดีตที่ได้รับการตีพิมพ์ในฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับทั้งในระดับประเทศและต่างประเทศมาพัฒนาเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล มีการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเฉพาะและเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ด้านการจัดการ หน้าที่งานทางธุรกิจและความสำเร็จของธุรกิจ คือ ผู้ประกอบการขนาดเล็ก ผลการวิจัยครั้งนี้ก่อให้เกิดการยืนยันผลการวิจัยดั้งเดิม และเกิดองค์ความรู้ที่แตกต่างและเปลี่ยนแปลงไปจากงานวิจัยในอดีต เนื่องจากพบว่าหน้าที่ด้านการจัดการ คือ การวางแผน การจัดองค์การ การอำนวยการ และการควบคุม หน้าที่เหล่านี้ไม่มีอิทธิพลทางตรงหรือไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงหรือแตกต่างไปจากงานวิจัยในอดีต เป็นการบ่งบอกให้ทราบว่าผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กจำเป็นต้องมีความสามารถในหน้าที่ด้านการจัดการ (การวางแผน การจัดองค์การ การอำนวยการ และการควบคุม) ยังต้องมีความสามารถด้านหน้าที่งานทางธุรกิจ ได้แก่ การตลาด การเงิน ทรัพยากรมนุษย์ และการผลิตจึงจะทำให้เกิดความสำเร็จกับการประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ดังนั้นหากธุรกิจขนาดเล็กต้องการจะประสบความสำเร็จควรมุ่งเน้นให้เจ้าของกิจการหรือผู้บริหารมีทั้งความรู้และความสามารถในการจัดการและหน้าที่งานทางธุรกิจเพื่อให้ธุรกิจประสบความสำเร็จทั้งด้านกำไร การเติบโต และสร้างความพึงพอใจตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

References

- Abubakar, et al. (2019). Knowledge management, decision-making style and organizational performance. *Journal of Innovation & Knowledge*, 4(2), 104-114.
- Achtenhagen, L., Ekberg, S. & Melander, A. (2017). Fostering growth through business development: Core activities and challenges for micro-firm entrepreneurs. *Journal of Management & Organization*, 23(2), 167-185.
- Al-Dahash, H., Kulatunga, U. & Amaratunga, D. (2014). Evaluation of the system of disaster management resulting from war operations and terrorism in Iraq. *Procedia Economics and Finance*, 18, 900-907.

- Alhatabat, Z. (2020). The impact of ERP system's adoption on management accounting practices in the Jordanian manufacturing companies. *International Journal of Business Information Systems*, 33(2), 267-284.
- Astuti, W., Supanto, F. & Supriadi, B. (2019). Entrepreneurial skills and SME's business performance: Empirical study culinary business. *Journal of Economics and Sustainable Development*, 10(22), 160-166.
- Ayyagari, M., Demircuc-Kunt, A. & Maksimovic, V. (2011). *Small vs. young firms across the world: contribution to employment, job creation, and growth*. Switzerland: World Bank.
- Boldureanu, G. et al. (2020). Entrepreneurship education through successful entrepreneurial models in higher education institutions. *Sustainability*, 12(3), 1267. 1-33.
- Bradley, J. (2013). *Business planning as a function of management*. Retrieved January 14, 2020, from <https://smallbusiness.chron.com/planning-relate-other-management-functions-65109.html>
- Braga, V., Diaconescu, S. & Naftanaila, C. (2013). Business plan as a management tool. *Annals Economy Series*, 1(February), 164-169.
- Caglar, M. & Nisel, R.N. (2017). Impact of marketing and R&D expenditures on financial performance: A research in manufacturing industry. *Research Journal of Business and Management*, 4(3), 359-371.
- Chatterjee, N. & Das, N. (2016). A study on the impact of key entrepreneurial skills on business success of Indian micro-entrepreneurs: A case of Jharkhand region. *Global Business Review*, 17(1), 226-237.
- Chittithaworn, C., Islam, A. & Keawchana, T. (2011). Factors affecting business success of small & medium enterprises (SMEs) in Thailand. *Asian Social Science*, 7(5), 1-20.
- Cho, E. & Kim, S. (2015). Cronbach's coefficient alpha: Well-known but poorly understood. *Organizational Research Methods*, 18(2), 207-230.
- Choi, K. & Seltzer, M. (2010). Modeling heterogeneity in relationships between initial status and rates of change: Treating latent variable regression coefficients as random coefficients in a three-level hierarchical model. *Journal of Educational and Behavioral Statistics*, 35(1), 54-91.
- Clarke, P. & O'Connor, R. (2012). The influence of SPI on business success in software SMEs: An empirical study. *The Journal of Systems and Software*, 85(10), 2356-2367
- Clark, W.D. (1970). *Management practices in Alabama industries: Planning, organizing, directing, controlling*. Edinburgh: School of Business, Auburn University.
- Davidescu, A.A. et al. (2020). Work flexibility, job satisfaction, and job performance among Romanian employees-implications for sustainable human resource management. *Sustainability*, 12(15), 2-53.

- Fayol, H. (1916). General principles of management. *Classics of Organization Theory*, 2(15), 57-69.
- Fuertes, G. et al. (2020). Conceptual framework for the strategic management: A literature review-descriptive. *Journal of Engineering*, Article ID 6253013, DOI: <https://doi.org/10.1155/2020/6253013>
- Ghazivakili, Z. et al. (2014). The role of critical thinking skills and learning styles of university students in their academic performance. *Journal of Advances in Medical Education & Professionalism*, 2(3), 95-102.
- Hair, J.F. et al. (2006). *Multivariate data analysis*. 6th ed. Upper Saddle River, N.J.: Pearson.
- Hair, J.F. et al. (2014). *Multivariate data analysis: A global perspective*. 7th ed. Essex: Pearson.
- Hair, J.F. et al. (2014). Partial least squares structural equation modeling (PLS-SEM): An emerging tool in business research. *European Business Review*, 26(2), 106–121.
- Helfat, C.E. & Martin, J.A. (2015). Dynamic managerial capabilities: Review and assessment of managerial impact on strategic change. *Journal of management*, 41(5), 1281-1312.
- Henley, A. & Song, M. (2018). *Management capability, business support and the performance of micro-businesses in the UK*. Coventry: Enterprise Research Centre.
- Ibinwangi, O.J. (2011). Planning as a management function in business organizations. *African Business and Finance Journal*, 4(3), 1-12.
- Kadam, R.N. (2012). Financial management for the organizational success: Challenge before finance managers. *International Journal of Advanced Research in Management and Social Sciences*, 1(1), 128-134.
- Kaehler, B. & Grundei, J. (2019). *HR Governance: A theoretical introduction*. Berlin: Springer.
- Kapur, R. (2018). Managerial functions within the organization. Retrieved March 10, 2020, from https://www.researchgate.net/publication/323825490_Management_Functions_within_the_Organization
- Kearney, A., Harrington, D. & Kelliher, F. (2014). Exploiting managerial capability for innovation in a micro-firm context: New and emerging perspectives within the Irish hotel industry. *European Journal of Training and Development*, 38(1-2), 95-117.
- Kemayel, L. (2015). Success factors of lebanese SMEs: An empirical study. *Procedia – Social and Behavioral Science*, 195, 1123 – 1128
- Kenyon-Rouvinez, D. (2017). *Secrets of success in long-lasting family firms. Perspectives for Managers*. Retrieved March 9, 2021, from <https://www.imd.org/contentassets/252debe0faba4c979894927091496998/pfm-2-17-secrets-of-success.pdf>
- Kieser, A., Nicolai, A. & Seidl, D. (2015). The practical relevance of management research: Turning the debate on relevance into a rigorous scientific research program. *Academy of Management Annals*, 9(1), 143-233.

- Kim, J., Kim, H. & Kwon, H. (2020). The impact of employees' perceptions of strategic alignment on sustainability: An empirical investigation of Korean firms. *Sustainability*, 12(10), 4180.
- Kline, R. (2011). Convergence of structural equation modeling and multilevel modeling. In M. Williams, & W. P. Vogt *The SAGE handbook of innovation in social research methods* (pp. 562-589). SAGE. DOI: <https://dx.doi.org/10.4135/9781446268261.n31>
- Kline, R.B. (2016). *Principles and practice of structural equation modeling*. New York: The Guilford Press.
- Koontz, H.D. & O'Donnell, C. (1976). *Management, a book of readings*. 4th ed. New York: McGraw-Hill.
- Kor, Y.Y. & Mesko, A. (2013). Dynamic managerial capabilities: Configuration and orchestration of top executives' capabilities and the firm's dominant logic. *Strategic Management Journal*, 34(2), 233-244.
- Kozioł-Nadolna, K. (2020). The role of a leader in stimulating innovation in an organization. *Administrative Sciences*, 10(3), 1-18.
- Leimane, I., Krievina, A. & Miglavs, A. (2014). Improving of small farm market capability in Latvia. *Procedia-Social and Behavioral Science*, 110, 182-189.
- Lloyd, R. & Aho, W. (2020). *The four functions of management: An essential guide to management principles*. Retrieved January 19, 2020, from https://scholars.fhsu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1000&context=management_oer
- López-Cabarcos, M.Á., Göttling-Oliveira-Monteiro, S. & Vázquez-Rodríguez, P. (2015). Organizational capabilities and profitability: The mediating role of business strategy. *Sage Open*, 5(4), 1-13.
- Lussier, R.N. & Halabi, C.E. (2010). A three-country comparison of the business success versus failure prediction model. *Journal of Small Business Management*, 48(3), 360–377.
- Manda, B.K. (2014). *Application of life cycle assessment for corporate sustainability: integrating environmental sustainability in business for value creation*. Netherlands: Utrecht University.
- Mathew. A.V. (2019). Scope of interfacing cross-functional business functions for higher success: HR and marketing. *Journal of Cross-functional Business Research*, 1(2), 70-79.
- Mauboussin, M.J. (2012). The true measures of success. *Harvard Business Review*, 90(10), 46-56.
- Maury, B. (2018). Sustainable competitive advantage and profitability persistence: Sources versus outcomes for assessing advantage. *Journal of Business Research*, 84, 100-113.
- Muak Lek Subdistrict Municipality Office. (2020). *List of registered small entrepreneurs in Muak Lek Municipality Saraburi Province*. Saraburi: Municipality Office. (In Thai)
- Micu, D. et al. (2012). Cross-functional linkages between marketing and the other business functions in an industrial organization. *UPB Science. Bulletin, Series D*, 74(3), 241-252.

- Ojo, N.J. (2016). Development of entrepreneurship skills in furniture making of Technical College Graduates to enhance economic stability in Nigeria: Evidence from Kogi State. *Journal of Arts & Science*, 9, 1-7.
- Pagatpatan Jr, A.C. (2020). Resource management practices and stakeholders' satisfaction of a State University in the Philippines. *Journal of Critical Reviews*, 7(19), 7468-7479.
- Paolillo, J.G. (1981). Role profiles for manager's at different hierarchical levels. *Academy of Management Proceedings*, 1981(1), 91-94.
- Parker, S.C. (2003). Asymmetric information, occupational choice and government policy. *The Economic Journal*, 113(490), 861-882.
- Quintana-García, C.Q., Velasco, C.A.B. & Parra, V.F.G. (2013). Capacidades de investigación y directivas: señales informativas en la salida a bolsa de las empresas de base tecnológica. *Cuadernos de Economía y Dirección de la Empresa*, 16(4), 270-280.
- Phornlaphatrachakorn, K. (2017). Strategic performance measurement and firm success of Thai listed firms: A managerial accounting approach. *Chulalongkorn Business Review*, 39(4), 1-29.
- Radzi, K.M., Nor, M.N.M. & Ali, S.M. (2017). The impact of internal factors on small business success: A case of small enterprises under the FELDA scheme. *Asian Academy of Management Journal*, 22(1), 27-55.
- Rosemann, M. & De Bruin, T. (2005). Application of a holistic model for determining BPM maturity. *BP Trends*, 2, 1-21.
- Ramachandra, C.G. (2020). *Management and Entrepreneurship: Basic Function of Management: Planning, Organizing, Staffing, Directing, Controlling. Concept of Entrepreneurship*. Republic of Moldova: Lambert Academic Publishing.
- Rattanapongpinyo, T. (2016). Business Performance Success by Local Thai Firms Applying Innovation Management and Social Media. *University of the Thai Chamber of Commerce Journal Humanities and Social Sciences*, 36(3), 113-125.
- Rovinelli, R. & Hambleton, R. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Tijdschrift Voor Onderwijs Research*, 2, 49-60.
- Saechua, P. & Boonmunewai, S. (2019). The Relationship between Family-Firms, Executive Compensation, and Firm Performance of Listed in the Stock Exchange of Thailand. *KKBS Journal of Business Administration and Accountancy*, 3(2), 75-96. (In Thai)
- Seddighi, H.R. & Mathew, S. (2020). Innovation and regional development via the firm's core competence: some recent evidence from North East England. *Journal of Innovation & Knowledge*, 5(4), 219-227.
- Setiawati, C.I. & Sihombing, N.A.M. (2020). Entrepreneurial characteristics and business performance: A study of "Suci" (Holy) T-shirt production region in Bandung. In Haruyati et al. *Advances in business, management and entrepreneurship*. London: CRC Press.

- Sevilla, C.M. (2015). Functional Areas of Business. Retrieved March 10, 2020, from <https://foundersguide.com/functional-areas-of-a-business/>
- Shani, A.B. & Coghlan, D. (2019). *Action research in business and management: A reflective review*. Retrieved March 10, 2020, from <https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/1476750319852147>
- Sousa, M.J. (2018). Entrepreneurship skills development in higher education courses for team leaders. *Administrative sciences*, 8(2), 18.
- Spanjer, A. & van Witteloostuijn, A. (2017). The entrepreneur's experiential diversity and entrepreneurial performance. *Small Business Economics*, 49(1), 141-161.
- Tarvere, E. (2019). *What are the primary activities of Michael Porter's value chain?* Retrieved March 9, 2020, from <https://www.investopedia.com/ask/answers/050115/what-are-primary-activities-michael-porters-value-chain.asp>
- Thongbunyong, P. & Jaroenvanit, P. (2020). A Model of Information and Communication Technology Adoption Affecting the Competitive Advantage of Small Enterprises in Thailand. *KKBS Journal of Business Administration and Accountancy*, 4(3), 167-206. (In Thai)
- Tsekhovoy, A.P., Zholtayeva, A.S., & Stepanov, A.V. (2019). The role of knowledge management in organizational development. *Revista ESPACIOS*, 40(25), 1-12.
- Williams, D. (2015). The impact of SimVenture on the development of entrepreneurial skills in management students. *Industry and Higher Education*, 29(5), 379-395.
- Young, R. & Poon, S. (2013). Top management support—almost always necessary and sometimes sufficient for success: Findings from a fuzzy set analysis. *International Journal of Project Management*, 31(7), 943–957.